

Folketingets Finansudvalg
Christiansborg

1. november 2018

Svar på Finansudvalgets spørgsmål nr. 36 (Alm. del) af 5. oktober 2018 stillet efter ønske fra Jesper Petersen (S)

Spørgsmål

Vil ministeren oplyse forskellen på en konsekvensberegning for arbejdsudbuddet af f.eks. ændret skattepolitik og en konsekvensberegning for den offentlige beskæftigelse af forskellige vækstrater i det offentlige forbrug? Specifikt bedes ministeren redegøre for de antagelser, der ligger til grund for fremskrivningen af det offentlige forbrug i det mellemfristede forløb og hvorvidt disse antagelser afstemmes med andet end regeringens økonomiske politik samt de generelle regnearter, som Finansministeriet sædvanligvis anvender i forbindelse med mellemfristede fremskrivninger.

Svar

Det bemærkes indledningsvist, at Finansministeriets regnearter og modelanvendelse er nærmere beskrevet i *Regnearter og modelanvendelse i Finansministeriet* på Finansministeriets hjemmeside. I notatet redegøres blandt andet for Finansministeriets metoder og principper i forbindelse med beregning af virkninger på arbejdsudbuddet af fx ændret skattepolitik og Finansministeriets anvendelse af makroøkonomiske modeller i forbindelse med blandt andet konjunkturvurderinger og mellemfristede fremskrivninger.

I forbindelse med konsekvensvurderinger af ændret skattepolitik er Finansministeriets metoder baseret på den tilgængelige empiri. Det anses for empirisk velunderbygget, at der er en positiv sammenhæng mellem arbejdsudbud og økonomisk gevinst ved at arbejde. Finansministeriet indregner således en adfærdsvirkning på arbejdsudbuddet i forbindelse med vurderinger af fx ændret skattepolitik.

Finansministeriets mellemfristede fremskrivninger indeholder en beregningsteknisk antagelse om udviklingen i den offentlige beskæftigelse. Udviklingen i den offentlige beskæftigelse i den mellemfristede fremskrivning er baseret på den forudsatte realvækst i det offentlige forbrug og to beregningstekniske antagelser.

For det første er det beregningsteknisk antaget, at lønsums- og varekøbskvoten i det offentlige forbrug er konstant. Det afspejler bl.a., at der ikke skønnes over sammensætningen af det offentlige forbrug frem mod 2025. Dette princip indebærer rent teknisk en langsommere udvikling i den offentlige beskæftigelse end

for realvæksten i det offentlige forbrug, fordi lønningerne stiger hurtigere end priserne på de varer og tjenester, der leveres til den offentlige sektor af private leverandører, når der er produktivitetsvækst i den private sektor.

For det andet antages den fremskrevne stigning i den gennemsnitlige arbejdstid på arbejdsmarkedet som helhed at gøre sig gældende i et lige stort omfang i den private og offentlige sektor. Den svagt stigende gennemsnitlige arbejdstid bidrager i fremskrivningen til, at et givet antal arbejdstimer i den offentlige forvaltning og service kan præsteres med færre ansatte.

På baggrund af de givne beregningstekniske antagelser vil en højere realvækst i det offentlige forbrug – alt andet lige – give anledning til en højere offentlig beskæftigelse. Det skal understreges, at der i den mellemfristede fremskrivning er tale om en beregningsteknisk sammenhæng mellem den forudsatte realvækstrate i det offentlige forbrug og udviklingen i den offentlige beskæftigelse. Der er således ikke tale om en konkret vurdering af udviklingen i den offentlige beskæftigelse på baggrund af en forudsat realvækst i det offentlige forbrug. Det afspejler bl.a., at der ikke er nogen entydig sammenhæng mellem realvækstraten i det offentlige forbrug og udviklingen i den offentlige beskæftigelse.

Det bemærkes, at en højere forudsat offentlig beskæftigelse ikke påvirker arbejdsudbuddet og den strukturelle beskæftigelse. Det skyldes, at en højere offentlig beskæftigelse vil fortrænge privat beskæftigelse tilsvarende over tid, og der indregnes således ikke adfærdsvirkninger af offentlig beskæftigelse, *jf. Regneprincipper og modelanvendelse i Finansministeriet*.

Det reale offentlige forbrugsskøn i konjunkturårene – årene, der skønnes over i Økonomisk Redegørelse – tager efter vanlig praksis udgangspunkt i indgåede politiske aftaler mv. Den skønnede realvækst i det offentlige forbrug fra 2018 til 2019 på 0,4 pct. tager således afsæt i finanslovsforslaget for 2019 og de indgåede økonomiaftaler med kommuner og regioner for 2019 mv., *jf. Økonomisk Redegørelse, august 2018 og Opdateret 2025-forløb: Grundlag for udgiftslofter 2022, august 2018*.

I de mellemfristede år er realvæksten i det offentlige forbrug fastsat på baggrund af beregningstekniske forudsætninger. For 2020 og frem til 2025 er den reale offentlige forbrugsvækst således beregningsteknisk fastsat på baggrund af regeringens målsætning om en basisrealvækst på 0,3 pct. tillagt den del af det substantielle løft af forsvaret frem mod 2023, der er kategoriseret som offentligt forbrug, *jf. Aftale på forsvarsområdet 2018-2023*. I seneste mellemfristede fremskrivning vokser det offentlige forbrug (ekskl. afskrivninger) således i gennemsnit med knap 0,4 pct. om året i 2020-2025.

Forudsætningerne om realvæksten i det offentlige forbrug skal ses i sammenhæng med, at der i det opdaterede 2025-forløb er indregnet en reserve til regeringens øvrige politiske prioriteringer, der øges til ca. 14¹/₄ mia. kr. i 2025. Det er kun den beregningsteknisk forudsatte forbrugsvækst, der indregnes i den beregningsteknisk forudsatte udvikling i den offentlige beskæftigelse. Hvis reserven udmøntes til

tiltag, der ligger inden for det offentlige forbrug, vil det kunne give anledning til en højere offentlig beskæftigelse.

Den beregningsteknisk forudsatte realvækstrate i det offentlige forbrug i det mellemfristede forløb er baseret på en politisk målsætning om en basisrealvækst mv. Regeringens konkrete udgiftsprioriteringer, herunder fordelingen af ressourcerne til forbrugsudgifter på forskellige områder, vil blive fastlagt løbende i forbindelse med de årlige finanslovsaftaler og økonomiaftalerne med kommuner og regioner. Udmøntningen afhænger blandt andet af den lokale prioritering i regioner og kommuner samt i de enkelte statslige, regionale og kommunale institutioner.

Med venlig hilsen

Kristian Jensen
Finansminister